

Fanatisme i vida quotidiana

La relació del fanatisme amb la vida quotidiana és el tema de *Per l'amor de Déu*, la nova novel·la policíaca d'Andreu Martín.

La nova novel·la d'Andreu Martín es titula *Per l'amor de Déu* i tracta dels perills d'algunes sectes. Fa el número 56 de la col·lecció "La Negra" de la Magrana, on ja té cinc novel·les més. Martín, un dels més importants escriptors actuals de sèrie negra en català i en castellà, va néixer a Barcelona l'any 1949.

—Per l'amor de Déu és una crítica de les sectes religioses?

—La meua intenció és més de fer una anàlisi del fanatisme i de la relació del fanatisme amb la nostra vida quotidiana.

—Per l'amor de Déu es poden justificar moltes animalades. És aquest el sentit del títol?

—Sí. De fet, el títol és una aproximació a un altre títol meu, *Por amor al arte*. La recerca de la veritat en la novel·la policíaca

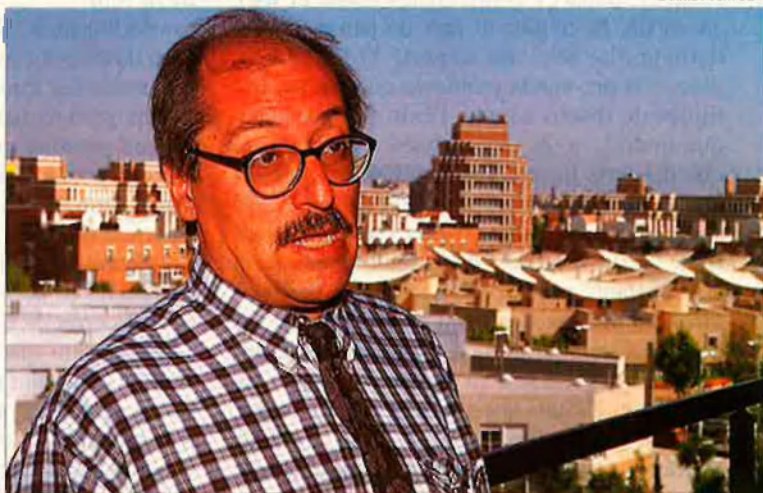
ha justificat, tradicionalment, moltes barbaritats. El detectiu de la novel·la, portat per un sentiment noble, sovint actua amb una ètica discutible. Diria que, si la novel·la policíaca sempre tracta d'una recerca d'una veritat en minúscula, en el cas de les religions és la Veritat en majúscula, i la història ens diu que aquesta recerca de la Veritat ha portat a fer moltes bestieses. En aquesta novel·la estableixo la relació entre un poder espiritual d'una religió indeterminada, inventada per mi, i el poder terrenal dels bancs.

—Quina sensació teniu quan veieu que la realitat dels casos Roldán i Rubio supera el que un novel·lista pot imaginar?

—Sempre la realitat, sobretot quan es parla de novel·la policíaca, ha d'anar davant de la ficció. Abans que saltés el cas Roldán, la corrupció de determinades formes de poder ja havia estat utilitzada a fons en la novel·la negra. La corrupció no s'ha inventat ara ni és exclusiva dels socialistes. El que sobta és que la tinguem tan a prop. La sensació, de totes maneres, en aquests casos, no és d'astorament, sinó de constatació d'una cosa que temíem que

podia acabar passant. Atribueixo aquests casos a l'exaltació del triomf de l'heroi capitalista que ens ha ensenyat Hollywood, allò d'agafa els diners i corre.

—Després dels fracassos recents de les forces de seguretat en els casos de les ne-

Andreu Martín: "Quan començo una novel·la ja en sé el final."

nes d'Alcàsser, la desaparició de l'ex-jutge de la Seu d'Urgell, que era en un marge de carretera, i del segrest d'Olot, on han arribat a acusar dos detinguts d'haver mort la farmacèutica quan la família negociava el rescat amb els segrestadors, no creieu que més que novel·la negra ens toca de fer-ne de satírica?

—La novel·la policíaca ja és molt sovint novel·la satírica. Pensa que, en la novel·la policíaca, les forces de seguretat no hi queden gaire ben parades i sempre cal un detectiu privat, un advocat o un periodista que treballen al marge i són els que arriben a descobrir la veritat. Fins i tot en la més tradicional i inofensiva. Ja des de Poe. I la senyoreta Marple d'Agatha Christie és més llesta que Scotland Yard. I ja no diguem Sherlock Holmes. Sense una voluntat de criticar res, els policies ja hi quedaven bastant sòmies.

—Què us fa començar una novel·la en català o en castellà?

—Això sí que és difícil de respondre. No ho sé. Ara en tinc encetades tres en català. Darrerament tinc més tendència a fer-ne en català.

—Us poseu a fer una novel·la bo i sabent-ne sempre el final?

—Sempre. Sóc incapaç de començar-ne cap sense saber-ne el final. Ho he provat a vegades, però no em surten. Només n'hi vaig fer una, la primera que vaig treure en català, *Història de mort*, perquè es va publicar en episodis a l'*Avui* i me la van demanar de l'un mes per l'altre. Però em va fer patir molt.

—Quant fa que viviu d'escriure?

—Sempre hi he viscut. Els deu primers anys vaig fer guions d'història, del 71, quan vaig acabar la mili, fins al 79, quan publico la meua primera novel·la.

—On heu trobat millors editors, entre els de català o els de castellà?

—En català, sens dubte. Per dedicació i professionalitat. S'ocupen més del llibre i de l'autor.

—I pel que fa als pagaments?

—Es retarden més els catalans.

—Vàreu posar-vos a escriure en català de cop i volta o vàreu estudiar prèviament el llenguatge del gènere?

—Jo sempre dic que vaig aprendre a llegir, és a dir, a descobrir els sentiments que s'amaguen darrere les paraules, amb "La Cua de Palla" de Pedrolo. I els qui em van fer veure que podia escriure'n van ser Pedrolo i Jaume Fuster. La primera novel·la que jo escric és en català, *Muts i a la gàbia*. L'havia llegida fins i tot Pedrolo quan dirigia "La Cua de Palla". Però aquella versió no veié mai la llum. Jo no concebia això de passar per les mans d'un corrector. Em feia vergonya. I la vaig traduir al castellà. Quan Jaume Fuster em va dir que escriptors importants necessitaven correctors, em va passar la vergonya. Després vaig descobrir que quan he d'interioritzar els personatges, quan he de fer introspecció, em desenvolupo millor en català. Això ho atribueixo al fet que, en la meua família, la catalana és la mare.

Lluís Bonada